

Voorsang: Ps. 18: 12 & 14

Ontmoetingsdiens

Votum

Seën

Lofpsalm: Ps. 30: 1, 2 & 3

Geloofsbelydenis

Verootmoediging en versoening

Eksodus 20

1 Thess. 4 1-12

Antwoord op die Wet: Ps. 37: 18, 19, 21 (1e melodie van Ps. 45)

Woorddiens

Gebed

Skriflesing: Jesaja 6:1-13

Fokus: Jesaja 6:5

Jesaja vertel hoe die feite van vers 4 geïnterpreteer moet word. Die reaksie van die profeet is om uit te roep: 'Wee my; Ek is verwoes. 'Die inleidende woord' wee '(Heb.' $\hat{O}y$) is een van 'n groep deeltjies wat wee-orakels in die profete voorstel. Dit

word normaalweg gevolg, soos hier, deur 'n klousule wat deur 'vir' (Heb. Kî) ingestel is, met die verklaring vir die geskreeu. Die profeet vertel nou hoe kragtig hy deur daardie visioen geraak is; naamlik dat hy so groot geskrik het deur God te sien; dat hy onmiddellike vernietiging verwag het. Hy ken die rede toe dat hy glo dat dit alles met hom gaan; want, sê hy, ek is 'n man met onrein lippe.

Die lippe is die poorte van spraak, en vandaar die poorte van eerlikheid of misleiding, geregtigheid of boosheid, wysheid of dwaasheid. In die geval van Jesaja, strek die betekenis van onrein lippe verder as net die spraak van die mens, maar eerder die onreinheid van die totale mens. Hy, die profeet, is onwaardig om in God se teenwoordigheid te wees.

Hy ken sy verlies, beskryf dit en verduidelik dit. nidmêti (verwoes) is van ʾdāmâ ('om stil te wees'), wat gebruik word van die stilte na 'n ramp of die dood. Wee my! want ek is tot stilte verminder. In die Skrif word stilte dikwels doodgemaak en word gesê dat diegene wat begrawe is, tot stilte verminder het. 'Stilte' sou in hierdie konteks vertel, dws uitgesluit van die hemelse koor, verbode om selfs aan te sluit ver in aanbidding, maar die stilte van die dood moet ook ingesluit word. Die uiteensetting van hierdie oordeel is dat wat ons die geringste

van die sondes (onrein lippe) kan noem, gekoppel is aan wat ons as die minste bedreiging van voorregte (gesien... die HERE) kan aanvaar, maar die mengsel is dodelik.

Jesaja voeg by dat hy onrein toespraak in die samelewing aanvaar het en geen poging aangewend het om homself daarvan te skei (leef onder) as 'n verergering van sy skuld nie. Maar na nadenke het hy gedink dat as hy vergewe kan word, so ook? Het hy hier die oplossing vir die nasionale duisternis van 5:30 begin sien? My oë het gesien dat ek 'direk vir myself gesien het' (vgl. Dt. 4: 3). Om aan die Here as die Koning te dink, was die Here die Almagtige / 'van die leërskare' 'n alledaagse saak. Die visie was dus nie van iets wat tot dusver onbekend was nie, maar, om so te sê, van die 'gewone', wat die Here altyd is - 'die Heilige van Israel', om Jesaja se spesiale titel vir hom te gebruik.

Die profeet bedoel dat hy so bang was dat hy soos 'n dooie lyk. En ons hoef beslis nie hieroor te wonder nie; want die hele mens moet, tot die vlees, tot niks gered word nie, sodat dit volgens God vernuwe kan word.

Waarvandaan kom dit dat mans leef, dit wil sê, dink dat hulle leef, en tevergeefs met hul wysheid of sterkte geswel word, maar omdat hulle God nie ken nie? Gevolglik, totdat God homself aan ons geopenbaar het, dink ons nie dat ons mans is nie, of eerder, dink ons dat ons gode is; maar wanneer ons God gesien het, begin ons voel en weet wat ons is. Vandaar die ware nederigheid, wat hieruit bestaan, dat die mens geen aansprake op homself maak nie en dat hy geheel en al van God afhanklik is; en daarom moet die huidige en soortgelyke gedeeltes noukeurig bestudeer word.

Ons lewe is, totdat ons gedagtes ernstig nader aan God, 'n nietige misleiding; ons wandel in duisternis en kan met moeite waarheid van valsheid onderskei; maar as ons in die lig kom, is dit maklik om die verskil te sien. As God dus nader kom, bring hy lig saam met hom, sodat ons ons waardeloosheid kan waarneem wat ons voorheen nie kon sien nie, terwyl ons 'n valse mening oor onself gehad het.

Hy het immers die gebod van die lewe wat hy ontvang het, oortree en homself deur die sonde losgeskeur van God, wat sy ware lewe was; so het hy sy hele natuur verderf en daarmee die liggaamlike en geestelike dood verdien. Hy het deurdat hy in al sy doen en late goddeloos, verkeerd en verdorwe geword

het, al sy voortreflike gawes wat hy van God ontvang het, verloor en hy het niks anders daarvan oorgehou nie as slegs klein oorblyfsels, wat egter genoegsaam is om hom van alle verontskuldiging te ontnem.

Toe vlug een van die serafs, dit wil sê op bevel van God. Een van die serafs neem nou 'n ander rol, 'n reinigingsmiddel. Die seraf vlieg na die profeet met 'n steenkool uit die altaar. Daar is nie sprake van opoffering nie, maar die woorde hier impliseer dit, net soos die gesproke woorde van die seraf wat met die reiniging gepaard gaan. Die inisiatief was deurgaans die hemel; onthulling (2-3), uit te sluit en te veroordeel (4-5) en nou die seraf te stuur na die een wat hy gekies het om te red. In die Ou Testament is vuur nie 'n reinigingsmiddel nie, maar is dit simbolies van die toorn van God (Gen. 3:24; Nu. 11: 1-3), sy onbereikbaar heiligheid (Ex. 3: 2-6; 19: 18– 25) en die konteks van sy heilige wet (Dt. 4:12, 33, 36).

Dit was egter vuur vanaf die altaar, die plek waar heiligheid die dood van 'n plaasvervangende offer aanvaar en bevredig is (Lev. 17:11). Die lewendige steenkool wat na Jesaja gebring is, was vuur van die altaar. Die ewigdurende vuur (Lev. 6: 12–13) op die altaar het verder gegaan as goddelike toorn, want die altaar was die plek waar die heilige God aangeneem en deur

bloedoffer vervul is (Lev. 17:11). Dit bevat die idees van die versoening, versoening en bevrediging wat God benodig, en van die vergifnis, suiwering en versoening wat sy mense nodig het. Dit alles word bewerkstellig deur plaasvervangende offers en na Jesaja gebring, omhul in die enkele simbool van die lewendige steenkool.

Die simbool, wat op Jesaja se lippe toegepas word (die punt waarop sy behoefte die dringendste was), verseker hom van persoonlike vergifnis. Die aanraking van die lippe met die lewendige steenkool wys hoe God die sondaar bedien op die punt van belyde nood (vgl. Vers 5). (ii) Die effek is onmiddellik.

Die twee werkwoorde, wat aangeraak en weggeneem is, is koördineerde perfekte, en beklemtoon dat sodra die een gebeur het, die ander ook gebeur het. Jesaja dra niks by nie; alles is van God — 'Dit het jou lippe aangeraak en jou ongeregtigheid het gegaan'. (iii) 'n Uitgebreide werk met die hantering van sonde vind plaas. Jesaja het bely wat hy weet (lippe), maar God het ook te make met sy skuld / 'ongeregtigheid' ('āôn), die innerlike werklikheid van die afwykende natuur, en met sy sonde (ḥaṭṭā'a), die spesifieke gevalle van tekortkoming. (iv) Dit alles spruit uit die betaling van die prys. Die werkwoord wat versoen word vir (kippēr)

beteken 'om 'n kōp̄er' of 'losprys' te bewerkstellig, 12 die prys wat geregtigheid vereis.

'Die Hebreëus, wat op sigself beskou word, lei tot' dekking 'as die oorspronklike betekenis ... God bedek skuld uit vrye genade, maar sy optrede is dus minder die kwytskelding van 'n vader as die vrylating deur 'n regter.' ons praat van 'n som geld voldoende om 'n skuld te 'dek', dus is kipp̄er / kōp̄er die betaling van enige goddelike geregtigheid as voldoende om die skuld van die sondaar te dek, die dood van die plaasvervanger op die altaar.

Matt. 5:8 “Salig is die wat rein van hart is, wil hulle sal God sien.”

Matt. 13: 14-17 “¹⁴En aan hulle word die profesie van Jesaja vervul wat sê: Met die gehoor sal julle hoor en glad nie verstaan nie, en julle sal kyk en kyk, en glad nie sien nie.¹⁵Want die hart van hierdie volk het stomp geword, en met die ore het hulle beswaarlik gehoor; en hul oë het hulle toegesluit, sodat hulle nie miskien met die oë sou sien en met die ore hoor en met die hart verstaan en hulle bekeer en Ek hulle genees nie.¹⁶Maar julle oë is gelukkig, omdat hulle sien; en julle ore, omdat hulle

hoor.¹⁷Want, voorwaar Ek sê vir julle, baie profete en regverdiges het begeer om te sien wat julle sien, en het dit nie gesien nie, en om te hoor wat julle hoor, en het dit nie gehoor nie.”

Antwoorddiens

Gebed

Liefdegawe

Slotsang: Ps. 51: 7 & 8

Seën